

Cumhuriyet

27 Haziran 2010

Sevgili İlhan Selçuk ile çok sıcak anılarım oldu. 12 Eylül darbesinin ardından İzmir'deki ilk insan hakları etkinliğini birlikte gerçekleştirmiştik. İlhan Selçuk, Uğur Mumcu, Erbil Tuşalp'in konuşmacı oldukları panelin yöneticiliğini ben yürütmüştüm. İzleyen yıllarda Dikili, Aliğa ilçelerindeki toplantılarda, baronun etkinliklerinde, birlikte olabilme mutluluğunu yaşadım. İlhan Selçuk her toplantı sonunda sözlerinin izleyenlerce iyi anlaşıldığını özellikle bilmek isterdi. Bir derviş gibi kentleri, kasabaları dolaşmasının anlam taşıyabilmesi için çabalarının karşılığını izleyenlerin yüzlerinde görmek isterdi. Bir toplantıya giderken sormuştum. "Bütün gün gazete yayın ortamında yaşamak, her gün en az bir veya iki makale yazmak zor olmuyor mu? Böylesine tekdüze bir süreç, yazarın daha başka alanlara ulaşmasını, yeni arayışlara yönelmesini önlemiyor mu?" İlhan Selçuk'un yanıtı çok açıktı "Cumhuriyet, benim yaşam ortamımdır. Dünyada ve Türkiye'de ne olmuşsa, tüm gelişmeleri orada izliyorum. Konuları arkadaşlarımla tartışıyorum. Böylece gündemi belirliyoruz. Ben bu ortamın dışında olamam. Kendim için başka bir arayışım da yoktur" demişti. Gerçekten İlhan Selçuk'un dünyaya açılan "Pencere"si onun için yaşamın ta kendisiydi. Sevgili İlhan Selçuk 1998 yılında benim için yazdığı bir yazıda ; "...Neden ülkemizin "değerli evlatları" cezaevi turnikesinden geçiyor?.. Nedeni artık saydamlaşan bir olgu karşısındayız. Batı'da da demokrasi kolay gerçekleşmedi. Avrupa'nın tarihinde bizdekine benzer sayfaları tarihin kitabından okumak doğal sayılıyor. İnsan hakları ve temel özgürlüklerin savaşımı gül suyuyla yazılmadı. 1946 Türkiye'nin çok partili rejime geçtiği yıldır; aradan yarım yüzyıl geçti; ama tam anlamında demokrasiye geçmedik, 2000'e 1.5 yıl kaldı, gönül ister ki tarihin gongu üçüncü bin yıla girişin müjdesini vermek için vurduğu zaman ülkemizde demokrasi ya da öteki adıyla hukuk devleti eksiksiz uygulanır olsun... Çünkü insanlar, bir ömür boyu, bu amaç yolunda emek verdiler; geleceğimizin güzelleşmesi için her şeyi göze aldılar; geleceğin güzelleşmesi için yaşamını ortaya koyan insan güzeldir. Haksızlık varsa, hukuksuzluk ağır basıyorsa, orada hakça yaşamak için direnenler de var olacaktır. Türkiye'de çok partili rejimi hakça bir düzene dönüştürmek için savaşım hiç durmadı. Hakça düzen yanlıları yenilgiye uğradılar... İnsan yenile yenile yenmesini öğrenir... Yenilginin kırıklığı umutsuzluğun doğurganlığına yatırım yapar mı?.. Evet!.. Yılgınlık, döneçlik, bezginlik, ezilmişlik, umutsuzluk kimilerinde yeni bir kişilik yaratır; teslimiyetin bayrağını yüreğinde dalgalandıran pek çoktur; ama insana inanan hukuka inanan, tarihsel bilincini ayaklarını dayadığı topraktan alan savaşımçı yenilmez; insan olan insan haklarından ve temel özgürlüklerinden nasıl vazgeçebilir?" diyordu. Bu yazı benim için çok büyük bir onurdur. Ancak İlhan Selçuk, başta kendisi olmak üzere ülkemiz aydınlarının artık geride kalması gereken yazgısını vurguluyordu. Ne yazık ki bu beklenti gerçekleşmedi. Ondan

aydınlığa yönelişinin intikamını aldılar. Zorla dünyamızdan koparıp aldılar. Sözlerimi yine İlhan Selçuk'un aynı yazısından aktardığım sözcüklerle sonlandırıyor, çok değerli büyük dostu sevgiyle saygıyla anıyorum. "Aydınlanma Çağı'nda... Dün bir bugün iki, yarın elimizle tutacağımız kadar yakın... İlhan Selçuk'un elleri yarına uzanıyor."

(1) Cumhuriyet gazetesinde yayımlanmayan bu makale İzmir Barosu Bülteni'nin 1998 yılı Temmuz ayındaki 85. sayısında yer almıştır.

